

Jan van Buren

Een brief over geloofs zekerheid

‘Hij ging naar de tempel om te bidden en ging gerechtvaardigd naar huis terug’.

Lucas 18:10-14

In onze christelijke leefomgeving zijn er vele oprechte zoekers naar vrede met God, die al vele malen hun zonden aan God hebben beleden en berouw hebben gehad, maar toch geen geloofs zekerheid hebben. Misschien ben jij ook zo iemand. Hoewel men in de het Nieuwe Testament geen voorbeelden vindt van mensen die jarenlang worstelen voordat zij geloofs zekerheid hebben, ontmoet ik zulke mensen regelmatig. De oorzaken kunnen verschillend zijn, zoals bijvoorbeeld dat men de zonden wel in het algemeen aan God heeft beleden, maar niet concreet. Of men breekt niet met de zonde waarin men leeft. Of men gelooft God niet op Zijn Woord, of men wacht op een bijzondere stem van God. Dat je door het lezen van de Bijbel die stem kunt horen, is voor hen te eenvoudig. Want zo gemakkelijk gaat het niet, zegt men! Onbedoeld hecht men meer waarde aan wat mensen zeggen dan aan wat God zegt. In grote onzekerheid, bevreesd om God te ontmoeten, leeft men verder.

Als jij jezelf hierin herkent, moet je echter allereerst leren om je zonden bij de naam te noemen en te belijden. Dat betekent dat je hetzelfde over de zonde denkt als God. Je spreekt uit hoe Hij erover denkt en ermee handelt. Daarnaast vraagt God ook van je dat je Hem op Zijn Woord gelooft, en eerlijk tot Hem komt zoals je bent! Je wacht op iets wat je meent te moeten voelen, terwijl je geweten je steeds aanklaagt, en jij je telkens afvraagt of het wel echt waar is dat God je zonden wil vergeven. Daarbij ontdek je steeds weer dat je doet wat je eigenlijk niet wilt. Het lijkt wel of je steeds verder afglijdt in het moeras. Vertwijfelt vraag jij je af: Hoe kom ik ooit hieruit? Al zeg je dit niet zo, je meent dat er een *gevoel* moet komen. De

Bijbel leert dat mensen niet alleen hun zonden moeten belijden en laten, veranderen van gedachten en richting, maar ook dat zij tot *geloof* moeten komen. Ik begrijp van jou dat dit laatste nog niet heeft plaatsgevonden (Jes. 55:6-9).

Terwijl je in gedachten hunkert en worstelt naar vrede met God, hoor je steeds een stem die zegt: 'zo gemakkelijk gaat het niet'. Of: 'Zou het wel echt waar zijn dat God mijn zonden wil vergeven'. Ik ben zo slecht, en God moet het doen! Dat Hij alles al gedaan heeft om een zondaar te redden, besef je waarschijnlijk niet! Of men zegt: Pas op, je kunt met een ingebeelde hemel verloren gaan. En: Je kunt jezelf niet bekeren, terwijl vele malen in de Bijbel staat: Bekeer u! Eenieder die diep in de problemen zit vanwege zijn zonden, kan echter zoals de verloren zoon in Lucas 15 – die leefde en wandelde in de zonde –, ook opstaan in de kracht die God hem daarvoor geeft. Sommigen zeggen ook: Je moet weten *hoe groot* je zonden zijn, hoewel in de Bijbel staat dat iedereen tot Hem mag gaan, ongeacht het besef hoe groot of hoeveel je zonden zijn. De genade die God aanbiedt, is groter dan de zonde van de grootste zondaar. Deze en andere argumenten kunnen in je gedachten komen, en die hoor je ook wanneer je met anderen spreekt over je innerlijke worsteling. Wanneer ze dit tegen je zeggen, vraag hen dan: (a) Heb jij zekerheid dat je zonden vergeven zijn? (b) Kun je mij aan de hand van de Bijbel uitleggen, hoe ik dit ook/wel kan weten? Als ze niet weten dat hun zonden vergeven zijn en het niet kunnen uitleggen hoe je dit kunt weten, luister dan niet meer naar hen (ondanks de vanuit hun optiek, goede raad). Ze houden je van de Heere Jezus af. Ze lijken op de farizeeën, die zelf niet binnengingen en anderen verhinderden in te gaan!

Waarschijnlijk heb je vele malen de uitdrukking gehoord, dat de Heere niet verplicht is het geloof of de vergeving aan jou te geven. Men spreekt dan over de soevereiniteit van God, maar heeft daarbij niet het juiste beeld van onze God, zoals Hij Zich door Zijn Woord aan mensen wil openbaren. De soevereiniteit van God is in dit denken gelijk aan het handelen van een grillige despoot, die naar willekeur handelt. De Bijbel leert dat God niet naar willekeur handelt, maar dat Hij rechtvaardig is. In de rechtspraak betekent rechtvaardig zijn: straf geven aan wie straf verdient en vrijspraak aan wie vrijspraak verdient. In Romeinen 3:11 lezen we dat er niet één mens rechtvaardig is. Niemand kan zichzelf verlossen uit zijn situatie als zondig mens, die het vanwege zijn zonden verdient voor eeuwig van God gescheiden te zijn. Omdat God dit niet wil en genade wil bewijzen (1 Tim 2:4; 2 Petr. 3:9), is Hij Mens geworden in de Persoon van de Heere Jezus. Zo kon Hij als God en als Mens plaatsvervangend voor ons de straf dragen aan het kruis. De genade van God kwam hierdoor tot alle mensen, maar ze komt over allen die God op Zijn

Woord geloven (Rom. 3:22-25). Heb je er wel eens goed over nagedacht waarom God Mens werd? En dat God meent wat Hij zegt en geeft wat Hij zegt?

God is vanwege Zijn heiligheid uiteraard rechtvaardig als Hij toornt over de zonde en de straf hierover uitvoert. Het grote wonder van Gods genade is dat de Heere Jezus die straf onderging aan het kruis voor ieder die zijn of haar zonden aan God belijdt en wil nalaten, iedereen die zich bekeert en Hem gelooft op Zijn woord (Jes. 53:50; Matt. 11:28; Joh. 3:15-16; 1 Petr. 2:23-24). Dus wanneer jij je zonden belijdt en God gelooft op Zijn Woord, vergeeft Hij direct jouw zonden (1 Joh. 1:9). Niet op grond van wat je dan voelt, maar omdat God dit toezegt.

Een voorbeeld hiervan vinden we in het Oude Testament. Als een Israëliet had gezondigd, moest hij met een offerdier naar de priester in de tabernakel of de tempel gaan. Bij het altaar legde hij zijn handen op de kop van het dier. Daarbij droeg hij zijn zonden symbolisch over op dit offerdier. Daarna doodde de priester het dier en stierf het in zijn plaats. En God beloofde: het zal hem vergeven worden (Lev. 4:4, 20, 24, 35). Een Israëliet moest telkens weer gaan offeren als hij had gezondigd. Deze offers wezen heen naar het volmaakte offer van de Heere Jezus. Door het offer van de Heere Jezus aan het kruis vergeeft God al je zonden, zowel uit het verleden als in je hele verdere leven – als je tenminste zoals de Israëliet met je zonden tot Hem bent gegaan. Je schuld is dan betaald en je bent voor eeuwig Zijn eigendom. Als je dit gelooft, verzegelt God je met de Heilige Geest, die in iedere verlostte komt wonen. Hij bevestigt dit door de blijdschap en de vrede die in je hart komen, als je Hem op Zijn Woord gelooft. Want 'de Geest getuigt met onze geest dat we kinderen van God zijn' (Rom. 8:14-17; Gal. 4:6-7; Ef. 1:13).

Het wonder van de genade van God is dat Hij ons in Zijn barmhartigheid NIET geeft wat wij verdienen, namelijk onze verdiende straf – zoals de moordenaar aan het kruis die kreeg. Maar Hij geeft ons in Zijn barmhartigheid wat we NIET verdienen, zoals de verloren zoon dit kreeg: een ereplaats in het huis van de Vader. God is rechtvaardig als Hij toornt over de zonde. Maar Hij is ook rechtvaardig door de Heere Jezus te belonen voor wat Hij deed op het kruis (Joh. 16:10). En Hij is ook rechtvaardig als Hij een zondaar rechtvaardig verklaart, die één geworden is met Christus. Dat is iemand die uitspreekt: 'Heere Jezus, ik had de dood verdiend, het gescheiden zijn van God. Dank U dat U voor mij bent gestorven'.

Om vrede met God te ontvangen, is de bekering noodzakelijk. Maar God vraagt ook geloof van de mens, zoals we lezen in Zijn Woord: 'Wij dan gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God!' (Rom. 5:1). En: '*Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend*' (Rom. 4:3). Geloven is niet alleen een

zaak van het hart, het geloof heeft ook met onze mond te maken en het moet met de mond worden beleden. Lees Romeinen 10:8-13. Als je nog twijfelt aan de gerechtigheid van God, lees dan biddend heel de Romeinenbrief.

In de Bijbel vinden we twee aspecten die we allebei op hun plaats moeten laten staan:

(a) enerzijds de genade van God en;

(b) anderzijds de verantwoordelijkheid van de mens.

Dit betekent niet dat God iets doet en dat ik wat doe. Dus genade plus de eigen werken! Nee, het is alles uit God. Maar God vraagt de mensen te doen wat Hij hun zegt, en dan wordt dit tot grote zegen voor tijd en eeuwigheid.

Toen de Heere Jezus op aarde was, heeft Hij vele malen de toehoorders hun ongeloof verweten en de weigering om zich te bekeren (Matt. 11:20-24). Ondanks de vele tekenen die Hij deed, geloofden de meeste mensen niet in Hem, namelijk dat Hij God was en Mens was geworden om ons van zonden te verlossen. Dit was dwaasheid in hun ogen. Het was echter de wijsheid van God, omdat mensen alleen gered kunnen worden op grond van werk van de Heere Jezus aan het kruis (1 Kor. 1:18-30). Omringd door geleerde en godsdienstige mensen zei Hij: *'Meer dan Salomo is hier'*. En: *'de koningin van het zuiden zal opstaan in het oordeel, samen met dit geslacht en het oordelen'* (Matt. 12:38-42). Ongeveer duizend jaar eerder had de koningin van Seba, de koningin van het zuiden, gehoord over koning Salomo. Hoewel zij het niet geloofde wat over hem werd gezegd, nam zij toch een moedig en wijs besluit. Ze stond op en maakte een reis van ca. 2000 km, om zeker te weten of het leugens waren wat ze gehoord had over Salomo of dat het de waarheid was (1 Kon. 10:1-13). Wat ze bij aankomst in Jeruzalem zag en hoorde, overtrof al haar verwachtingen. Heel rijk keerde zij naar haar land terug!

Je hebt waarschijnlijk al veel over de Heere Jezus gehoord. Ik weet niet wat je gelooft of niet gelooft, maar als je nog steeds twijfelt of je zonden vergeven zijn, doe dan zoals de koningin van Seba. Hoewel zij niet geloofde, ging zij toch op weg. Jij hoeft er geen lange reis voor te maken zoals zij. Je kunt nu op dit moment de beslissing nemen: ik ga geen stap verder en zal zoals de tollenaar tot God roepen: *'O God, wees mij de zondaar genadig'*. Hij ging naar de tempel, de plaats waar offerdieren werden geslacht en geofferd. Nadat hij dit had gebeden, ging hij gerechtvaardigd naar huis terug (Luc. 18:9-14). Nogmaals, belijd je zonden bij name en toon berouw. Misschien is jouw grote zonde wel je ongeloof in God? Het kan ook zijn dat je nog steeds geen juist beeld van God hebt, van Zijn mensenliefde ook

voor jou! Twijfel en aarzel echter niet langer, maar ga tot Hem! Met misschien dit gebed in je hart: *'Ik geloof, maar kom mijn ongelovigheid te hulp'* (Marc. 9:24).

Maar blijf niet twijfelen over de Heere Jezus, zoals de broers van Jozef over Jozef dachten. Van hem lezen we zevenmaal dat hij weende. Hij weende van ontroering, van blijdschap, van verdriet en van teleurstelling. De laatste keer dat hij weende, was van teleurstelling, nadat vader Jakob was begraven en zijn broers bij hem kwamen en zich voor hem neerwierpen met de gedachte: 'nu zal hij alsnog wraak op ons nemen' (Gen. 50:15-21). Nadat zij gedurende twintig jaar vele zegeningen en zorg van hem hadden ontvangen, wantrouwden zij Jozef nog steeds. Zij geloofden niet in zijn liefde voor hen, doordat zij nog steeds zijn liefdevolle hart niet kenden. Helaas denken velen ook op die manier over het hart van God de Vader en van de Heere Jezus. Ook de Heere Jezus weende over Jeruzalem. Omdat zij niet begrepen wat tot hun vrede diende, verwierpen zij Hem (Luc. 19:41-42).

Handel jij na zoveel bewijzen van de liefde van God nog steeds zoals de broers van Jozef, of zoals de inwoners van Jeruzalem? Wanneer jij de Bijbel leest en vervolgens gelooft wat er staat, en doet wat er staat, dan ontvang je ook wat er staat! Namelijk vergeving van zonden, een heerlijke toekomst bij Hem in de hemel en een rijk leven met vele geestelijke zegeningen nu al.

In gedachten gaan we nog een keer naar de tempel. We zien daar de twee mannen: een farizeeër en een tollenaar. We horen hen beiden bidden. Beiden hebben God wat aan te bieden. De tollenaar ging naar de tempel met zijn grote zondelast. Met een touw in zijn hand had hij een zondebok vast. Als Israëliet wist hij dat God alleen zonden kon vergeven wanneer men deze beleed en een offerdier ervoor stierf. Uit schaamte durfde hij zijn ogen niet op te heffen en sloeg hij zich op de borst. Hoewel we niet lezen dat hij zijn zonden hardop beleed, toonde hij zijn berouw door zichzelf op de borst te slaan. Wat zal hij blij geweest zijn toen hij de priester namens God hoorde zeggen: Op grond van dit offer en jouw belijdenis – de zondaar te zijn –, heeft God jou de zonden vergeven. Ongetwijfeld zal deze man daarna God hebben gedankt, toen hij gerechtvaardigd naar huis ging.

De farizeeër gedroeg zich heel anders. Hij keek rond en vergeleek zichzelf met de andere mensen: zij waren volgens hem veel slechter dan hij. Daarna richtte hij zich tot God. Waarschijnlijk keek hij omhoog en begon God te danken dat hij niet zo was als al de anderen, al die slechte mensen; en hij somde hij al zijn goede daden op. Hij had geen offer nodig om verzoening voor zijn zonden te ontvangen. Hij sloeg zich niet op zijn borst en had geen notie van zijn eigen boze hart. Hij vond zichzelf rechtvaardig vanwege de vermeende goede werken. Hij ging weer naar huis, blind

voor de ontmoeting met God, om dan echter te horen hoe God over zijn daden dacht.

Hoe ga jij verder door het leven? Ben je heel dankbaar dat je als kerkganger keurig netjes leeft! Denk je het daarmee te redden, zoals de farizeeër in de tempel? Of leef je verder als een twijfelaar die God niet dankt? Of heb je vrede met God en dank je Hem elke dag, omdat Hij jou gerechtvaardigd heeft zoals de tollenaar, op grond van geloof in het offer van de Heere Jezus? Dit laatste, het leven met dankbaarheid aan God wens ik je van harte toe.

Oude Sporen 2018

